

man undlader at tage den sidste linje med. Det mindste, man kunne have gjort for færingerne, når der er så meget debat om, hvad meningen med Højesterets præsidents brev var, var jo at have spurgt Højesterets præsident, om det brev betød, at man i en sag, som drejede sig om rigsfællesskabet, ville have noget imod, at Folketinget iværksatte en undersøgelse med en dommer i sædet og efter de regler, som er hjemlet i den retsplejelov, som indtil nu er gældende.

Det er fuldstændig kunstigt, at vi skal til at opfinde et surrogat. Så længe Nordskov Nielsen-udvalget ikke har fundet et andet instrument, må vi bruge det, som er gældende lov, og det mindste, man kunne have gjort, var at have spurgt Pontoppidan, om den fortolkning, man så frit har lagt i hans brev, nu også er i overensstemmelse med det, han skrev. Der er oven i købet fra en af de andre retspræsidenter kommet en direkte opfordring til at spørge. Det har man nægtet. Man bruger sin egen frie fortolkning.

(Kort bemærkning).

Óli Breckmann (KF):

Jeg værdsætter retssikkerheden og formoder, at vi alle sammen her i huset vil forsvare den. Men det behøver vel ikke at fremprovokere den modstand, vi har oplevet, imod, at en dommer står for en undersøgelse, således som Lagtinget ønsker det. En dommerundersøgelse er vel absolut i tråd med gældende dansk ret, og vi har jo en retsplejelov, der også sikrer denne her retssikkerhed.

Men man kan vel næppe fortænke færingerne i at være bekymrede. Vi har jo været udsat for nogle utrolige rænker, der er foretaget af danske institutioner, hvad enten det er banker eller Finansieringsfonden eller Finanstilsynet osv. Og man er meget nervøs for, at under dette forsvar af retssikkerheden opnår f.eks. Den Danske Bank en sådan partsstatus, at den kommer til at bruge alle almindelige midler, som man bruger i et civilt søgsmål, under denne undersøgelse, således at man måske kan få bisiddere ind i byretten, hvis det er dér, afhøringerne skal foregå, og man kan få lov til – hvad der er ganske normalt under civile retssager – at fortie sandheden eller at undvige de kritiske spørgsmål.

Hvis Den Danske Bank opnår det, sidder vi i den situation, at den ikke kommer til at stå til ansvar for det, den måske har udrettet, og derfor har Lagtinget vist sin betænkelighed ved at acceptere på blankt papir det forslag, som regeringen er fremkommet med.

Men jeg er stensikker på, at statsministeren mente, hvad han sagde i sidste uge om undersøgelsesformen: Dette forslag er ikke et ultimatum; man kan forhandle det, således som alle danske love og færøske love i Lagtinget bliver forhandlet under tre behandlinger. Er der ønske om ændringer hos begge parter, ja, så får man dem med under 2. eller 3. behandling.

Sådan håber jeg at sagen forholder sig.

(Kort bemærkning).

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Jeg skal endnu en gang svare fru Kirsten Jacobsen, men jeg vil næsten sige, at jeg kunne henvise til referatet af Folketingets forhandlinger ved vores forespørgsel her for en lille uges tid siden.

Der er tale om, at vi hele tiden i forbindelse med tamilsagen fra Det Konservative Folkepartis side har været betænkelige ved den mangel på retssikkerhed, der var, og de konsekvenser, dommerundersøgelser fik. Det synspunkt fik vi tilslutning til på et senere tidspunkt, nemlig da Folketinget traf sin beslutning ud fra det brev, Højesterets præsident sendte, efter at der var fremsat forslag om en dommerundersøgelse i Himmerlandsbanksagen.

Vi var enige om, at instrumentet ikke skulle bruges, vi var enige om, at der skulle findes en afløser for instrumentet, og vi har det altså på den måde i Det Konservative Folkeparti, at hvis vi er nået frem til en beslutning her i Folketinget om, at noget er retssikkerhedsmæssigt betænkeligt – bekræftet ved en højesteretsdommers brev – så ønsker vi ikke at dispensere fra retssikkerheden, heller ikke i denne sag.

Det er fakta i sagen. At der ikke kun er tale om en ren sag mellem en bank og andet, men også om en politisk sag, er jo klart ifølge fru Kirsten Jacobsen, idet fru Kirsten Jacobsen i Ekstra Bladet i dag skriver, at det, der er tale om, ikke er et privatretligt erstatningsansvar for Den Danske Bank, men et politisk ansvar, som færingerne bør kunne gøre gældende over for den danske stat.

Så fru Kirsten Jacobsen drager selv den konklusion, at der også er politisk ansvar i det her.

Jeg må sige til fru Kirsten Jacobsen, at jeg har svært ved at finde på nye argumenter, for jeg er kommet med alle de argumenter, der skal til, og argumenterne er lige holdbare. Jeg synes, det danske Folketing nu skulle udvise værdighed og sørge for at få proceduren omkring lovforslaget ført helt frem til tredjebehandlingen, således at man på Færøerne kan se, at vi er klar til at gå i